ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΚΑΙ ΠΕΘΑΜΜΕΝΟΙ

—Ζωὴ στὰ μοιλάρια σου, Μαστρονικολό !...
—Τί εἶνε, μωρὲ Θανάση ;...

Λαμπάδα εἶν' ὁ ἄνθρωπος, κι' ὅσπου ν' ἀνάψῃ σβήνει !...

—Πέθανε ὁ μιλωνᾶς, ὁ φίλος σου, ὁ Μπαρμπαλάμπρος !...

—Βρὲ πότε κόλας ! Προχθὲς ἤτανε καλά !...

—Ἔ, τί εἶν' ὁ ἄνθρωπος, Μαστρονικολό ;... Ἕνα τίποτε. Μιὰ λαμπάδα, ποὺ ὥσπου ν' ἀνάψῃ, ἔσβησε !...

Ἀφοῦ ἔκαμε τὶς φιλοσοφικὲς αὐτὲς σκέψεις, ὁ «δραγάτης» κάθησε λιγάκι κι' ἐξακολούθησε :

—Καὶ μοῦ εἶπε, λέει, ὁ παρεδρος, μιὰ ποὺ ὅλοι οἱ χωρικοὶ εἶνε καταπιασμένοι μὲ τὸ θέρο καὶ τ' ἀλώνισμα, καὶ μιὰ ποὺ μονάχα σὺ εἶσαι εὔκαιρος δῶ πέρα, στὸ χωριό, νὰ πᾶς ἀπόψε νὰ τὸν ξενυχτίσῃς, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀδρασκελίσουνε ἡ γάττες, λέει !...

Κι' ἐπειδὴ ὁ Μαστρονικολὸς τὸν κότταζε ἀμίλητος, ὁ ἀγροφύλακας πρόσθεσε :

—Σοῦ ἑτοιμάσαν, εἶπε, καὶ μιὰ χιλιάρα μὲ κρασί, γιὰ νὰ τὴν ἔχῃς, λέει, συντροφιὰ καὶ νὰ μὴ σὲ πάρῃ ὁ ὕπνος !...

* * *

Παλιοὶ φίλοι, στὸ μικρὸ χωριό, ὁ Μαστρονικόλας ὁ μπαλωματὴς καὶ ὁ μιλωνᾶς ὁ Μπαρμπαλάμπρος.

Ἔρημοι, χωρὶς φαμίλλια καὶ χωρὶς παιδιά, δίχως συγγενεῖς, δίχως σκυλιὰ καὶ δίχως φασαρίες.

Συντροφιά τους ἡ δουλειά, σπίτι τους ἡ ταβέρνα, ποὺ κάθε δυὸ - τρεῖς μέρες καὶ κάθε Κυριακή, κάθε γιορτὴ μεγάλη, μαζευόντουσαν καὶ πίνανε, λέγοντας τὰ δικά τους ὁ καθένας. Θυμόντουσαν τὰ περασμένα, τὴν παληά τους τὴν καλὴ ζωή, κι' ἀλληλοπαρηγοριόντουσαν γιὰ τὴ σημερινή τους μοναξιά.

Καμμιὰ φορά, σὰν ἐρχόντουσαν πάρα πολὺ στὰ κέφια τους, ἐκάνανε ἀστεῖα ὁ ἕνας τ' ἀλλοινοῦ !... Κι' ἔτσι περνούσανε κι' αὐτοὶ πιὸ ἐλαφρὰ τὶς ὧρες τους καὶ γλυκοῦσε λίγο καὶ τὸ σκυθρωπὸ καὶ βαρύ, ἀπ' τῆς δουλειᾶς τὸν κάματο, χωριό !...

Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ὁ συναγωνισμὸς ἐκείνος τῶν ἀστείων καὶ ἡ μονομαχίες τῶν φασσῶν, ποὺ παίζανε ὁ ἕνας τους σιὸν ἄλλο, γινόντουσαν συχνότερες καὶ κατάντησε στὸ τέλος νὰ εἶνε ἡ μόνη, ἔξω ἀπὸ τὶς καθημερινὲς δουλειές, ἀπασχόλτρι, καὶ τὸ μόνο χασομέρι τοῦ χωριοῦ.

Ὁ πρόεδρος μάλιστα ἐκήρυξε ὅτι θὰ δώσῃ καὶ βραβεῖο ἡ κοινότητα, σ' ὅποιον νικήσῃ στὸ τέλος !...

Κι' ἀπάνω στὸν ἀγῶνα αὐτὸ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς τιμῆς, ἦρθε ἄξαφνος κι' ἀπροσδόκητος ὁ θάνατος τοῦ μιλωνᾶ.

Ἔθλιψε βαρειὰ ἡ εἴδησις αὐτὴ τὸ φτωχὸ τὸ Μαστρονικολό !...

Τοῦ φάνηκε πὼς χάθηκε κι' ἔσβησε, μαζὺ μὲ τὸν παληό του σύντροφο, κι' ὅλη ἡ ζωὴ γύρω του, καὶ σὰν ν' ἀπόμεινε μόνος κι' ἔρημος μέσα σ' ἕνα χάος σκοτεινό...

Κι' ὁ «πάρεδρος» νὰ μὴν τοῦ ἔλεγε καὶ νὰ μὴν τὸν παρακαλοῦσε νὰ πάῃ νὰ ξενυχτίσῃ τὸ νεκρό, μιὰ ποὺ ὅλοι οἱ χωριανοὶ ἦσαν ἀπασχολημένοι στ' ἀλώνια, αὐτὸς θὰ πήγαινε μονάχος του νὰ τοῦ κρατήσῃ γιὰ στερνὴ φορὰ παρέα.

Μαζὺ πέρασαν τὴ ζωή, μαζὺ θὰ μοιραστοῦν καὶ τὴ μαύρη τὴ νύχτα τοῦ θανάτου !...

Μόνο πού, γιὰ νὰ μὴ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος στὸ μύλο μοναχό, καὶ βγῇ καὶ δρασκελίσῃ τὸν πεθαμμένο καμμιὰ γάτα, ἀποφάσισε νὰ πάρῃ καὶ τῆς τσαγκαριᾶς τὰ σύνεργα μαζύ του ὁ Μαστρονικολός.

Ὁ Μαστρονικολὸς τὸν κότταζε ἀμίλητος....

Νὰ μταλώνῃ, νὰ τσαγκαρεύῃ, νὰ ράβῃ σάλες, νὰ ξηλώνῃ παληοπάτουτσα γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ἀγρυπνάῃ....

Ἔτσι, φορτωμένος τὰ ἐργαλεῖα τῆς δουλειᾶς, ἕνα μάτσο μὲ κεριὰ καὶ τὴ χιλιάρα παραμάσχαλα, σὰν νὰ βάσταζε, ἀπαρηγόρητη, τοῦ μακαρίτη μιλωνᾶ τὴ χήρα, τράβηξε γιὰ τὴν τελευταία συνάντησ. τοῦ μοναχοῦ του φίλου...

Ἰσκιωδὸς ὁ μύλος κι' ἀποσκότεινος. Βαρὺ καθότανε παντοῦ τὸ ἀποσπερνὸ σκοτάδι. Μιὰ φοβισμένη σιωπή, ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη, ἐβάρυνε ἐκεῖ μέσα. Ἡ πέτρες δὲν δουλεύανε, ἡ φτερωτὴ δὲν φτερακοποῦσε πλέον τὰ νερά, κι' ἐκεῖνα τρέχανε ἥσυχα καὶ μαλακά, σὰν νὰ τὰ πλάκωσε βαρειὰ καὶ νὰ τὰ βούβανε ὁ Χάρος, ποὺ βασίλευε κειμέσα, σβήνοντας κάθε ζωὴ καὶ παγώνοντας κάθε κίνησι...

Ἀπ' τὸ ταβάνι κρεμόντουσαν ἀράχνες, πασπαλισμένες μὲ σκόνη ἀλευριοῦ, σὰν παραπέτασμα σαρακοφαγωμένο, ποὺ ἠησμονήθηκε χρόνια μέσα σ' ἔρημα δωμάτια...

Ἄδεια τὰ ξύλινα καθίσματα, σβησμένο τὸ λυχνάρι, κι' ἐκεῖ ἀπάνω σὲ κάτι ξύλινα δοκάρια, μέσα σὲ τραγομάλλινες βελέντζες καὶ τραχειὲς κάποτες, ὁ Μπαρμπαλάμπρος ἐκοίτοταν ξαπλωμένος, ἥσυχος, μακρὺς κι' ἀειάφορος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, ἀκίνητος, σὰν ἀπορροφημένος μέσα στὸν ἑαυτό του, σὰν κάτι τι νὰ ἔβλεπε περίεργο καὶ μυστικό, μέσα ἀπ' τὰ κλεισμένα του τὰ μάτια !...

Σὰν νὰ ἦταν ἡ ἀπαρηγόρητη τοῦ μακαρίτη μυλωνᾶ ἡ χήρα !...

—Τάχα νὰ τὸν διάβασε παπᾶς ἢ νὰ μὴν ἦρθε ἀπὸ τ' ἄλλο τὸ χωριὸ ἀκόμα ; σκέφτηκε ὁ Μαστρονικολός, προσκυνῶντας τὸ λείψανο τοῦ φίλου του κι' ἀνάβοντάς του ἕνα λειψανοκέρι στὸ κεφάλι...

* * *

Τάχα νὰ τὸν ἐδιάβασε παπᾶς ;...

Ὁ Μαστρονικολὸς ἄρχισε νὰ δουλεύῃ.

—Τάκα - τούκα ! Τάκα - τούκα !

Μὲ τὸ κάρφωμα, τὸ ξήλωμα, τὸ μπάλωμα, περνούσανε ἡ ὧρες. Κι' ὅταν τὸ κεφάλι του βάρυνε ἢ κουραζόντουσανε τὰ χέρια του, ἡ χιλιάρα ἤτανε ἐκεῖ.

—Γκλοῦ ! Γκλοῦ ! Γκλοῦ !...

Στόμα μὲ στόμα, χωρὶς νὰ λησμονάῃ καὶ τὸ φῶς του :

—Ἄϊντε, Θεὸς σχωρέσοι, Μπαρμπαλάμπρο !...

Καὶ πάλι ἡ δουλειά :

—Τάκα - τούκα ! Τάκα - τούκα !...

—Γκλοῦ, γκλοῦ, γκλοῦ !... ἡ μεγάλη ἡ μποτιάλα.

—Ἄϊντε κι' ὁ Θεὸς νὰ ἀνατάψῃ τὴν ψυχή σου, ἀδερφέ !...

Κι' ἡ ὧρες κυλούσανε σὰν τὸ νερὸ στ' αὐλάκια...

* * *

Μὰ ἡ δουλειά, ἡ ἥσυχη κι' ἡ ἀδιατάραχτη, εἶνε δρεξι σ' ἐκεῖνον ποὺ δουλεύει, καὶ τὸ κρασὶ ἀναστένει τὴ ζωὴ κι' ἐκμηδενίζει, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, τὸ Χάρο...

Ἔτσι ξυτνῆσαν καὶ τὰ παληὰ μεράκια μέσα στοῦ Μαστρονικόλα τὴν ψυχή. Ἀναδιύτηκαν ἡ ἀναμνήσεις ἡ παληές. Θυμήθηκε τὸν καιρὸ ποὺ κουτσόπιναν στὴν ταβέρνα τοῦ χωριοῦ μὲ τὸν παληό του φίλο, ποὺ νάτος τώρα, σὰν ζωντανὸς θαρρεῖς, ἐκεῖ κοντά του. ξαπλωμένος, σὰν ζαλισμένος λίγο ἀπὸ τὸ κρασί, καὶ τὰ παληὰ τραγούδια, τραγούδια τῆς δουλειᾶς.

—Τάκα - τούκα ! Τάκα - τούκα !... τὸ σφυρί.

—Γκλοῦ, γκλοῦ, γκλοῦ !... ἡ χιλιάρα μὲ τὸ κοκκινέλι.

—Ἄϊντε, νὰ μοῦ ζῆς καὶ νάσαι, ἀγαπητὲ παληαδερφέ !...

Καὶ σιγαλά, ψιθυριστά, μουρμουριστά, στὴν ἀρχή, πιὸ δυνατὰ κατόπιν, χαρούμενο καὶ δυνατὸ στὰ ὕστερα, ὅλων μέσα στὸ μύλο τῶν ἀκινήτων καὶ ἀψύχων, τὸ τραγουδάκι τῆς δουλειᾶς, ἀκούστηκε, ἀργὸ καὶ κατασταλαχτό :

"Ολα μου τὰ παράτηκα,
σουβλιὰ καὶ καλαπόδια,
κι' ἀκόμα δὲν ἐχάρηκα
παπαδοπούλας πόδια !...

Καὶ τῶν τραγουδιστῶν ἀχῶν τὰ κύματα, ἐρχόντουσαν κοπαδιαστά, τὸ ἕνα ἀπάνω στὸ ἄλλο, σὰν αὐλάκι μὲ γάργαρο νερό, ποὺ ὅλο πληθαίνει καὶ μεγαλώνει καὶ γίνεται πιὸ δυνατὸ κι' ἀσυγκράτητο :

Τσαγκαροσσούβλι μου λιανό,
καὶ πατητῆρι ἀτσάλι,
πότε θὰ ἰδῶ μιὰ κοπελιὰ
καὶ στὴ δική μου ἀγκάλη !...

Κι' ἐρχότανε κατόπιν, χαρούμενο καὶ δυνατὸ στὰ ὕστερα, ὅλων μέσα στὸ μύλο τῶν ἀκινήτων καὶ ἀψύχων, τὸ τραγουδάκι τῆς δουλειᾶς, ἀκούστηκε, ἀργὸ καὶ κατασταλαχτό :

Μέσα σὲ κάτι τραγομάλλινες βελέντζες, ἐκοίτοταν ὁ Μπαρμπαλάμπρος

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)

ΕΛΕΥΤΑΙΑ, ή «μοιραία βεντέττα» της οθόνης, ή τόσο γνωστή στην Εύρώπη, ή περίφημη Μπριγκίτε Χέλμ, επέτρεψε σ' ένα'Ιταλό συγγραφέα νά γράψη την ιστορία της ζωής της. "Αν πιστέψουμε τ' στις διάφορες φεκλάμες, πρώτη φορά βιβλίο σημείωσε τόσο μ.γάλη επιτυχία. 'Αριθμεί ως σήμερα τρείς εκδόσεις, σε πολλές χιλιάδες αντιτύπων, κ' ξχει κάνει πλούσιο τον ευτυχ.ομένο μυθιστοριογράφο. Τὸ «Μυθιστόρημα τῆς Μπριγκίτε Χέλμ» εἶνε γραμμένο μὲ μεγάλη εἰλικρίνεια κ' ἔχει συγκινητικὰ ἐπεισόδια ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς πασίγνωστης «βεντέττας», ἡ ὁποία εἶνε μιὰ ἀπὸ τοὺς λίγους «ἀστέρες» ποὺ λατρεύεται μ' ἀληθινὴ παραφροσύνη ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς της.

Ἡ Ἰωάννη Βαλλὲ φημίζεται στὸ Χόλλυγουντ γιὰ τὴν τρομαχτικὴ ζηλοτυπία της. Κάθε τόσο δημιουργεῖ ἐπεισόδια μὲ τοὺς διαφόρους «ἀστέρες» καὶ τὶς περισσότερες φορὲς βγαίνει ζημιωμένη, γιατί, δυστυχῶς, ἔχει ἄλλικο. Διηγοῦνται μάλιστα τὸ ἀκόλουθο χαριτωμένο ἀνέκδοτο σχετικῶς :

Μιὰ φορὰ στὰ «στούντιο» τῆς «Μέτρο», ὁ Μωρὶς Σεβαλλιὲ καὶ ἡ Ζανὲτ Μὰκ Ντόναλντ «δοκίμαζαν» ἕνα φλογερὸ φιλί, ὑπερβολικὰ κινηματογραφικό. Ἡ Ἰωάννη Βαλλέ, ποὺ βρισκόταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ κοντά τους, ζήλεψε κι' ἄρχισε νὰ φωνάζη :

—Τί κάνετε κειπέρα ; Δὲν σέβεσθε καθόλου τοὺς συναδέλφους σας ;

—Γιατί ; ἀπόρησε ἡ Ζανὲτ Μὰκ Ντόναλντ. Ἁπλούστατα, «γυρίζουμε» μιὰ ἐρωτικὴ σκηνή.

—«Γυρίζετε» ; ἔκανε μὲ κακία ἡ ζηλιάρα «βεντέττα». Καὶ ποῦ εἶνε ὁ σκηνοθέτης ;

—Πάει μιὰ στιγμὴ στὸ καμαρίνι του.

—Κι' ἡ κινηματογραφικὴ μηχανὴ γιατί δὲν ἐργάζεται ; ἐπέμεινε ἡ Ἰωάννη Βαλλέ.

Ἡ Ζανὲτ Μὰκ Ντόναλντ ἄρχισε νὰ θυμώνη πειὰ γιὰ τὴν ἀδιακρισία τῆς συναδέλφου της καὶ γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῆ, τῆς ἀπάντησε μ' εἰρωνεία :

—Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μου. Ἐμεῖς «γυρίζουμε» μιὰ σκηνή. Δὲν εἴμαστε ὅμως ὑποχρεωμένοι καθόλου νὰ ξέρουμε τί γίνεται γύρω μας.

Κι' ἔσπευσε νὰ δώση ἕνα πιὸ φλογερὸ φιλὶ στὸν Σεβαλλιέ, ὁ ὁποῖος εἶχε χάσει τὸ χρῶμα του ἀπὸ τὸ φόβο μήπως ἡ Ἰωάννη Βαλλέ, ἀπάνω στὰ νεῦρα της, τοῦ ἀστράψει κανένα δυνατὸ χαστοῦκι !...

* * *

Ἕνας Γερμανὸς καλλιτέχνης, ποὺ ἐπεσκέφθηκε τελευταίως τὴν πόλι τοῦ κινηματογράφου, δὲν κρύβει τὴ λύπη του γιὰ τὶς χιλιάδες τῶν δολλαρίων ποὺ σκορπίζονται.... ἀδίκως ! 'Ἰδοὺ τί γράφει σὲ μιὰ ἀνταπόκρισί του σ' ἕνα Γερμανικὸ περιοδικό :

«Οἱ Ἀμερικανοὶ ξοδεύουν πολλὰ ἑκατομμύρια γιὰ σκηνικά, μὰ δὲν διαλέγουν διόλου προσεχτικὰ τὰ ἔργα ποὺ «γυρίζουν». Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ; Ὅλος ὁ κόσμος σήμερα νομίζει τοὺς Ἀμερικανοὺς γιὰ μεγάλα παιδιά, ποὺ διασκεδάζουν μὲ φωνές, μὲ γροθιὲς καὶ μὲ φανταχτερὲς τουαλέττες ! Κι' ὅμως, εἶνε ἄδικη αὐτὴ ἡ κρίσις. Οἱ κάτοικοι τοῦ Νέου Κόσμου εἶνε πρακτικοί, ἐργατικοί, κι' ἔχουν, ἂν θέλετε νὰ μάθετε, καὶ πολὺ τρυφερὴ καρδιά. Μὰ κανεὶς ὡς τώρα δὲν τοὺς ἔμαθε νὰ ξεχωρίζουν τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακό, καὶ κανεὶς δὲν τοὺς ἔδειξε τὸν ἀληθινὸ ἔρωτα. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ πιὸ πολλὰ αἰσθηματικὰ ἔργα τους εἶνε τόσο ἄνοστα, σὰν ἕνα...ποτήρι βρασμένου νεροῦ !»

Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, ὁ Γερμανὸς καλλιτέχνης ἔχει ἀπόλυτο δίκηο...

* * *

Σὲ μιὰ μικρὴ κ' ἥσυχη βίλλα, στὰ περίχωρα τῆς φιλμοπόλεως, ζῆ σήμερα μιὰ περιορισμένη ζωὴ μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες «βεντέττες» τῶν τελευταίων δέκα χρόνων, ἡ Ρενὲ 'Αντορέ. Αὐτὴ ἡ «βεντέττα» εἶχε θριαμβεύσει ἀτραν ἀκόμη ὁ Τζὼν Τζιλμπερτ ἦταν νέος κ' ὄμορφος «ἀστέρας», μὰ χωρὶς ἀξία καὶ γοητεία, καὶ τὴν ἐποχὴ ποὺ δὲν ὑπῆρχε ἀκόμη τὸ «σὲξ - ἀπήλ». Καθὼς ξέρετε ὅμως, ἡ Κλάρα Μπόου, ἡ Τζὶν Χάρλοου κ' ἡ Μύρνα Λόϋ ἔκαναν μὲ τὴ λάμψη τους νὰ δύσουν πολλὰ «ἀστρα» στὸ Χόλλυγουντ. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶνε καὶ ἡ Ρενὲ 'Αντορέ, ἡ ὁποία ζῆ ὁλομόναχη πειά, χωρὶς θαυμαστὰς καὶ χωρὶς δόξα, ἔχοντας τυφλὴ ἐμπιστοσύνη στὸν αἰσθητικὸ χειροῦργο, ποὺ μάταια προσπαθεῖ νὰ διατηρήση τὴν ὀμορφιά της. Ἀλλοίμονο !... Ἡ πικρὴ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὰ νειάτα δὲν ξαναγυρίζουν ! Κι' αὐτὸ τὸ ξέρει πολὺ καλὰ ἡ ἄτυχη «βεντέττα», ποὺ ἔχει χάσει πειὰ ὁριστικῶς τὴ χάρι της καὶ τὴν ὀμορφιά της !...

Δυὸ κωμικοὶ ἠθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου : 'Ο Ρόμπερ Γουόλσεϋ καὶ ὁ Μπέρτ Βίλερ, πρωταγωνιστὲς τῆς νέας ὀπερέττας «Ρίο Ρίτα»

* * *

'Αρχίζει νὰ χαλάη φαίνεται ὁ κόσμος, ἀκόμη καὶ στὸ Χόλλυγουντ ! Φαντασθῆτε ὅτι τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἔγινε ἡ πρώτη ἀπαγωγὴ μιᾶς πολὺ ὄμορφης καὶ χαριτωμένης μπαλλαρίνας, τὴν ὥρα ποὺ γινότανε ὁ γάμος της. 'Ορίστε πῶς περιγράφουν τὰ «Κινηματογραφικὰ Νέα» αὐτὴ τὴν κωμικοτραγικὴ ἱστορία :

'Ἡ Πέτζυ Γκόλντ, μιὰ τετράξανθη 'Αμερικανίδα, μὲ ὄμορφα γαλανὰ μάτια, πλαστικὰ πόδια καὶ σῶμα 'Αστέμιδος, σὰν ἔξυπνο «νγκερ'» ποὺ ἦταν, εἶχε συνδεθῆ μ' ἕναν πλούσιο καὶ ἡλικιωμένο Γιάγκη, ὁ ὁποῖος φρόντιζε γιὰ τὰ ἔξοδά της. Ὅλα δὲ πήγαιναν καλά, γιατί χάρις στὴ βοήθεια τοῦ προστάτου της προσελήφθη στὰ κινηματογραφικὰ «στούντιο» κ' ἄρχισε νὰ πλέκη ὄνειρα πρωταγωνιστρίας. Ξαφνικὰ ὅμως ὁ ἔρωτας ἀναστάτωσε τὰ σχέδιά της. Ἡ Πέτζυ Γκόλντ ἀγάπησε παράφορα ἕναν ἠλεκτρολόγο. 'Ο «τυχερὸς» ὅμως 'Αμερικανὸς ἤξερε φαίνεται πολὺ καλὰ τὶς γυναῖκες καὶ δὲν ἔδινε καθόλου σημασία στοὺς ὅρκους τῆς χορευτρίας καὶ στὶς δηλώσεις της ὅτι θὰ τοῦ εἶνε πιστὴ μέχρι τάφου ! Γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξη λοιπὸν ἡ Πέτζυ ὅτι τὸν ἀγαπάει, ἀποφάσισε νὰ τὸν παντρευθῆ. Πράγματι, τὴν περασμένη ἑβδομάδα πῆγαν σὲ μιὰ ἐκκλησία γιὰ τὴ σχετικὴ ἱεροτελεστία, συνοδευόμενοι ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς γνωστούς τους. Τὴν στιγμὴ ὅμως ποὺ ἑτοιμαζόντουσαν νὰ ποῦν τὸ πολυπόθητο «ναί», μπροστὰ στὸν πάστορα, μπῆκε ἔξαλλος μέσα στὴν ἐκκλησία ἕνας ἀπεσταλμένος τοῦ πλούσιου φίλου τῆς χορεύτριας καὶ τῆς εἶπε :

—'Ο κύριός μου σᾶς δηλώνει ὅτι ἂν μέσα σὲ δέκα λεπτὰ δὲν ἔρθετε στὸ μέγαρό του, δὲν πρέπει πειὰ νὰ ἐλπίζετε σ' αὐτόν. Τ' αὐτοκίνητό του σᾶς περιμένει στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας.

'Ἡ Πέτζυ Γκόλντ κύτταξε τὸν μέλλοντα σύζυγό της καὶ τὸν πάστορα, σκέφθηκε μιὰ στιγμή, κι' ἔπειτα, χωρὶς νὰ πῆ οὔτε λέξι, ἔτρεξε καὶ μπῆκε στ' αὐτοκίνητο κι' ἐξηγρανίσθη. Κι' ὁ ἄτυχος ἠλεκτρολόγος ξαναγύρισε πάλι στὴ δουλειά του, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτε. Ἡ Ξερε, καθὼς φαίνεται, πολὺ καλὸ κορίτσι - γυναῖκες...

* * *

Ἕνας Γάλλος δημοσιογράφος, ἔκανε δῶ καὶ λίγο καιρό, μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἔρευνα γιὰ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἀστυνομικῶν φίλμ σ'ὸν χαρακτῆρα τῶν φίλων τοῦ κινηματογράφου. Ρώτησε σχετικῶς ἕνα σωρὸ καλλιτέχνας, διάσημες προσωπικότητες καὶ μεγάλες «βεντέττες», γιὰ νὰ τοῦ ποῦν τὴ γνώμη τους. Κι' ὁρίστε τί τοῦ εἶπε ἡ Φλορέλ, ἡ περίφημη ξανθὴ «γόησσα» τοῦ Γαλλικοῦ κινηματογράφου :

—Τ' ἀστυνομικὰ φίλμ δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν καμμιὰ ἐπίδρασι στὴν αἴσθησι τῆς ἐγκληματικότητος. Κι' ὁ λόγος εἶνε ὅτι οἱ ἐγκληματίαι δὲν γίνονται, ἀλλὰ γεννιοῦνται, ὅπως ἀκριβῶς καὶ οἱ τίμιοι ἄνθρωποι. Ἕνας ἐγκληματίας ποτὲ δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ γίνη τίμιος, ὅπως κ' ἕνας τίμιος ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ γίνη ἐγκληματίας. Ὅσο γιὰ τὸ κανονισμό, ποὺ ἔχει ἀποφασίσει ἕνα ἔγκλημα, τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὸν κάνη ν' ἀλλάξη γνώμη, οὔτε καὶ τὸ πιὸ συγκινηματικὸ ἀστυνομικὸ φίλμ.

* * *

Τὴν περασμένη ἑβδομάδα σημειώθηκε πρωτοφανὴς κοσμοσυρροὴ στὸ «Παλλάς», ὅπου προεβάλλετο τὸ φίλμ τοῦ 'Ἰβὰν Πέτροβιτς καὶ τῆς Γιαμίλας Νοβότνας, «Ὁ Κοζάκος καὶ τ' Ἀηδόνι».

πιν, πιὸ παραπονετικό :

Ξεσχίστηκε ἡ καρδοῦλα μου
σὰν τὸ παληοστιβάλι,
φόλα καὶ φόλα - μπάλωμα,
καὶ τρόπια εἶνε πάλι !...

Κι' ἐπάνω, σὰν ἀπάντησι, ἀνέβαιναν μοναχά τους καὶ τοῦ πεθαμμένου τὰ παράπονα καὶ οἱ παληοὶ οἱ στόνοι, σὲ ἦχον ἀργὸ καὶ σφυριχτό.

—Γκλοῦ, γκλοῦ, γκλοῦ !... ἡ χιλιάδα, τὰ ἀνέβαζε.

Γύριζε, μυλωνόπετρα,
μέσ' στοῦ νεροῦ τοὺς χτύπους,
σὰν τὴν καρδιὰ μου τὴ φτωχιά....

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ τελειώση...

'Ἀπὸ τὸ κλινάρι τοῦ νεκροῦ, μιὰ βραχνὴ καὶ φοβερὴ φωνή, πνιχτὴ φωνὴ καὶ μουγκοισμένη, ἀκούστηκε ἐπιτιμητικά :

—Ἔ, Μαστρονικολό, παληὲ καὶ ἀμαρτωλέ μου φίλε, ἔτσι ξενιχτοῦν τοὺς πεθαμμένους ;....

'Ὁ Μαστρονικολὸς γύρισε κατάπληκτος.

Μέσα ἀπὸ τὰ ξύλινα, χοντρὰ τοῦ παταριοῦ δοκάρια, καὶ μέσα ἀπὸ τὶς τραγομάλλινες βελέντζες καὶ τὶς καπότες, μέσα ἀπὸ τὸ λειψὸ καὶ σκοτισμένο φῶς τοῦ νεκρικοῦ κεριοῦ, ποὺ ἔκαιγε, εἶδε τὸν πεθαμμένο φίλο του νὰ σηκώνεται σιγὰ - σιγά, μὲ γουρλωμένα μάτια. Μωρέ, μπᾶς κ' ἦταν φάρσα, γιὰ τὸ βραδεῖο τῆς κοινότητος ;

Κάθε ἕνας ἄλλος θὰ τὰ ἔχανε. Μὰ ὁ Μαστρονικολός, θέλεις γιατί ἦτανε παλληκάρι μιὰ φορά, θέλεις γιατί κ' ἡ χιλιάρα, μισοαδειασμένη πειά, τὸν ἐκαρδάμωνε, δὲν τἄχασε διόλου.

"Αρταξε τὸ μεγάλο καλαπόδι του κι' ἔδωσε κάνα - δυὸ - τρεῖς, γερὲς καὶ φοβερές, στοῦ Μπαμπαλάμπρου τὸ κεφάλι !...

—Μπαμπαλάμπρο, φίλε μου παληὲ κι' ἀγαπητέ, τοῦ φώναξε. "Οταν εἶνε κανένας πεθαμμένος, δὲν πρέπει νὰ μιλᾶ !...

Καὶ ξαναγύρισε στὴ θέσι του...

Γύριζε, μυλωνόπετρα,
μέσ' στοῦ νεροῦ τοὺς χτύπους !....

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.